

Arrest

nr. 192 817 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering enerzijds, en houdende het opleggen van een inreisverbod anderzijds.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing werd op 14 maart 2017 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Diezelfde dag werd aan de verzoekende partij ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: J.

voornaam: S.

geboortedatum: 12.08.1975

geboorteplaats: Banja Luka

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 05.10.2016 (bijlage 20). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging (dd 05.04.2016) met een legaal in België verblijvende Nederlandse mevrouw T. S. (° 07.07.1974) in het kader van een duurzame relatie werd op 03.10.2016 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 05.10.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 werd op 21.02.2017 door de RW verworpen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Nederlandse partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in Servië. Betrokkenes partner mevrouw T. S. kan betrokkene bezoeken in Servië. Verder kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact houden met mevrouw T. en zo hun familiale band verder onderhouden.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de

hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd op 22 maart 2017. De verwerende partij heeft uit dit gegeven afgeleid dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.)

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Met andere woorden : wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

Ter zitting gevraagd naar haar belang bij het handhaven van haar beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat de verzoekende partij geen blijf geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS, 18 december 2012, nr. 221.810). De exceptie is gegrond. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel, door de verzoekende partij “Het eerste, tweede en derde middel” genoemd, luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending van art. 8 EVRM

Verzoeker is afkomstig van Bosnië-Herzegovina.

Verzoeker legde op 5 april 2016 een verklaring af van wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner.

Op 5 april 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap van een burger van de Unie.

Op 3 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 november 2016 diende verzoeker een verzoekschrift in tot nietigverklaring van de beslissing dd. 3 oktober 2016.

Bij arrest dd. 23 februari 2017 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 14 maart 2017 werd aan verzoeker een inreisverbod (Bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) betekend.

Op 25/04/2016 werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar en een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering, betekend.

De bestreden beslissingen van verwerende partij zijn niet behoorlijk gemotiveerd.

De materiële motivering betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn; de motieven deugdelijk zijn. Door de formele motivering worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk op te nemen in de beslissing zelf.¹

In de bijlage 13 septies beweert verwerende partij ten onrechte dat de verwijdering van verzoeker niet zou leiden tot een schending van artikel 8 EVRM. De beslissing stelt:

“Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Nederlandse partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk kan zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in Servië. Betrokkenes’ partner mevrouw T. S. kan betrokkene bezoeken in Servië. Verder kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact houden met mevrouw T. en zo hun familiale banden verder onderhouden.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt een schending in van art. 8 EVRM, zijnde het recht op gezinsleven. Dat hiermee een hogere rechtsnorm wordt geschonden.

Dat de overheid op de hoogte is van het bestaan van het gezinsleven van verzoeker.

Dat verzoeker reeds meer dan twee jaar een relatie heeft met mevrouw T.

Dat zei op 05.04.2016 een wettelijke samenwoning zijn aangegaan bij de gemeente Neerpelt.

Dat aan het familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner in schending met artikel 8 EVRM.

Dat de aangehaalde motivering van de verwerende partij bovendien niet ernstig is. Dat volgens de redenering van verwerende partij verzoekers’ partner hem zou kunnen bezoeken in Servië en contact met hem houden via moderne communicatiemiddelen en zo hun familiale banden verder zou kunnen onderhouden. Dat men op deze manier vanzelfsprekend geen gezinsleven kan onderhouden. De partner van verzoeker heeft bovendien de Nederlandse nationaliteit

Dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat verwerende partij bovendien niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied uit te vaardigen.

Dat het de taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. De vereiste wil van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter de goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Hiernaast werd aan verzoeker een inreisverbod betekend van 3 jaar, omdat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem werd betekend op 05.10.2016.

Het inreisverbod maakt eveneens een schending uit van art. 8 EVRM om dezelfde redenen zoals hoger reeds uiteengezet.

Dat het inreisverbod niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd.

Dat volgens vaste rechtspraak van de RvV, bevestigd door de Raad van State, moet DVZ wel degelijk rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval van de betrokken vreemdeling wanneer het bestuur een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Dat de motivering van de het inreisverbod als volgt stelt: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 05.10.2016 (bijlage 20). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, paragraaf 11, 2° van de Wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2016 werd afgeleverd naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf dd. 03.10.2016. Dat verzoeker binnen de wettelijk voorgeschreven termijnen hiertegen een hoger beroep heeft ingesteld bij de RvV. Dat de RvV op 23.02.2017 een arrest geveld heeft met betrekking tot dit beroep. Dat verzoeker al die tijd aldus een ernstig belang had bij het afwachten van de beslissing van de RvV.

Dat de motivering van het inreisverbod zodoende niet alle concrete feiten en omstandigheden in acht neemt.

Dat bovendien niet redelijkerwijze gemotiveerd kan worden dat verzoeker "hardnekkig weigert" aan de terugkeerverplichting te voldoen daar hij 5 maanden lang in afwachting was van het arrest van de RvV.

De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de Raad van State en de RvV enkel rekening kunnen houden met de motivering vermeld in het bestreden besluit, en niet met die eventueel nog aangevoerd zouden worden tijdens de procedure.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het middel wordt, gelet op hetgeen onder punt 2 werd gesteld, slechts onderzocht in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet alle concrete feiten en omstandigheden in acht neemt. Zij licht toe dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2016 werd afgeleverd naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf van 3 oktober 2016 en dat zij hiertegen binnen de wettelijk voorgeschreven termijnen beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die vervolgens een op 23 februari 2017 een arrest heeft gevelde met betrekking tot dit beroep. Hiermee werd geen rekening gehouden, zo betoogt zij en zodoende kan niet redelijkerwijze worden gemotiveerd dat zij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

De verwerende partij repliceert daarop dat de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat op 3 oktober 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat om die reden een inreisverbod moest worden opgelegd.

Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)"*

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

De duur van het bestreden inreisverbod wordt in casu gemotiveerd als volgt:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging (dd 05.04.2016) met een legaal in België verblijvende Nederlandse mevrouw T. S. (° 07.07.1974) in het kader van een duurzame relatie werd op 03.10.2016 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 05.10.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 werd op 21.02.2017 door de RW verworpen.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Nederlandse partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in Servië. Betrokkenes partner mevrouw T. S. kan betrokkene bezoeken in Servië. Verder kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact houden met mevrouw T. en zo hun familiale band verder onderhouden."

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Kernvraag in deze betwisting is of de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat zij hardnekkig heeft geweigerd om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hardnekkig illegaal op het grondgebied wil blijven, nu zij tegen de bijlage 20 van 3 oktober 2016 waarnaar wordt verwezen een beroep had ingesteld.

De bijlage 20 van 3 oktober 2016 was het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die de verzoekende partij had ingediend in functie van haar Nederlandse partner, en was dus gesteund op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ze werd aan de verzoekende partij betekend op 5 oktober 2016, die daarop tijdig een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name op 3 november 2016. Dit beroep resulteerde in een arrest van de Raad nr. 182 618 van 21 februari 2017.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding heeft gemaakt van het feit dat tegen de bijlage 20 van 3 oktober 2016 –met daarin vervat het bevel om het grondgebied te verlaten- een beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit beroep werd verworpen op 21 februari 2017. Verder heeft de verwerende partij verwezen naar het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar Nederlandse partner, en heeft zij geoordeeld dat niet is aangetoond dat een gezinsleven niet in Servië zou kunnen worden ontwikkeld of dat de familiale band niet zou kunnen worden onderhouden door middel van moderne communicatie.

De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat op grond van deze elementen niet kan worden gemotiveerd dat zij hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven zonder dat dit als kennelijk onredelijk moet worden afgedaan. Eén en ander klemmt des te meer nu het volgende moet worden vastgesteld:

Het beroep dat door de verzoekende partij werd ingediend tegen de bijlage 20 is één van de beroepen die worden gevisieerd in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

[...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

[...]”

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 238.170 van 11 mei 2017 dat deze bepaling betrekking heeft op bepaalde categorieën van vreemdelingen die een annulatieberoep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen één van de beslissingen gevisieerd in het tweede lid, zijnde verwijderingsmaatregelen of beslissingen tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht of beslissingen tot beëindiging van een verblijfsrecht of veiligheidsmaatregelen. Conform artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. Als de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in het tweede lid, dan mag die niet worden uitgevoerd tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep. Wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals bedoeld in het tweede lid die geen verwijderingsmaatregel is, dan mag een dergelijke maatregel niet worden genomen tijdens de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep, zodat de betrokken vreemdeling niet illegaal is gedurende deze termijnen en de verwerende partij dus geen verwijderingsmaatregel mag nemen die gestoeld is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de vermeende hardnekkigheid van de verzoekende partij om op het grondgebied te verblijven het determinerend element is in het bepalen van de maximumduur van het inreisverbod van drie jaar, terwijl in wezen enkel kan worden vastgesteld wordt vastgesteld dat de verzoekende partij haar beroepsrechten heeft uitgeput op grond van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Dit is kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Derhalve moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen de tweede bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is alleen al om deze reden zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 14 maart 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, in zoverre ze is gericht tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS